

VRÁŤTE SA DO SVETA PERCYHO JACKSONA

APOLÓNOV PÁD

TYRANOVA HROBKA

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Apolónov pád 4

Tyranova hrobka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Apolónov pád 4 – Tyranova hrobka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

AP LÓNOV PÁD

TYRANOVA HROBKA

Napísal Rick Riordan

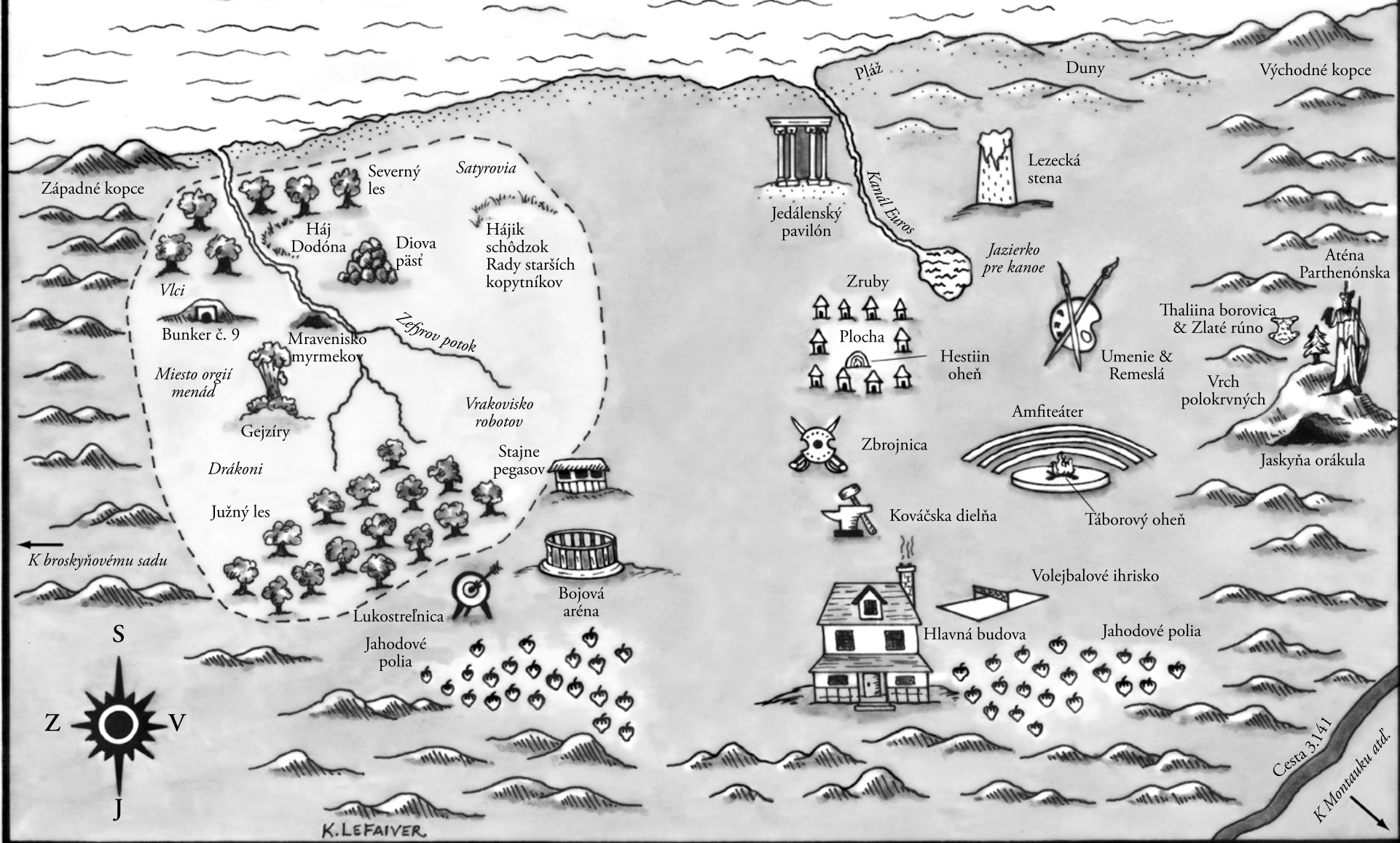
FRAGMENT

Na pamiatku Diany Martinezovej,

ktorá zmenila veta životov k lepšiemu.

TÁBOR POLOKRVNÝCH

ZÁLIV LONG ISLAND

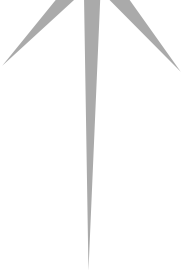
Temné proroctvo

*Až k novu vzhliadne hora diablova,
až vzblknu slová vryté v pamäti
a Tiber svoje telá pochová,
pán zmeny spozná výzvy prekliatí.*

*Slnko musí prv na juh putovať,
cez bludisko, kde v oblastiach sparných
bude vládca tátoša prebývať
a vymámi z hovorca záhad dych.*

*Na západ do paláca musí ísť,
tam dcéra matkin pôvod rozpozná.
Len kopytník tým vodcom môže byť,
ísť cestou v súperových topánkach.*

*Keď spozná tri a k rieke príde včas,
až potom môže slnko krepčiť zas.*

1

*V pohrebnom voze
sa nenájde nič pod zub
Cukríky sa minuli*

JA TVRDÍM, že mŕtvolý sa majú vracat'.

Je to taká elementárna zdvorilosť, nie? Keď zomrie bojovník, treba sa postarať o jeho telo a odovzdať ho príbuzným kvôli pohrebnému obradu. Možno som v tomto trošku staromódny. Lenže ja mám *vyše* štyritisíc rokov. A zdá sa mi neslušné nenaložiť s mŕtvymi, ako sa patrí.

Tak napríklad Achilles v čase trójskej vojny. *Totálny* hulvát. Celé dni vláčil mŕtvolu trójskeho bojovníka Hektora za svojím vozom okolo mestských hradieb. Nakoniec som presvedčil Dia, aby toho surovca donútil vrátiť Hektorovo telo jeho rodičom, a tí mu mohli vystrojiť poriadny pohreb. Dočerta, ľudia, spamätajte sa. Prejavte trochu úcty ľuďom, ktorých ste zavraždili.

Alebo mŕtvola Olivera Cromwella. Toho som veľmi nemusel, ale o to nejde. Najskôr ho Angličania pochovali so všetkými poctami. Potom si zmysleli, že ho vlastne nenávidia, a tak ho vykopali a mŕtvolu „popravili“. Postupom času mu hlava odpadla z kola, na ktorom bol napichnutý celé desaťročia, a takmer tristo rokov putovala

od zberateľa k zberateľovi ako odporný suvenír. Až som v roku 1960 šepol do ucha niekoľkým vplyvným ľuďom: *Tak a dost! Som boh Apolón a prikazujem tú vec pochovať! Uráža ma to.*

Pokiaľ šlo o Jasona Gracea, môjho padlého kamaráta a nevlastného brata, nechcel som nič nechať na náhodu. Osobne odprevadím jeho truhlu do Tábora Jupiter a rozlúčim sa s ním s plnými poctami.

Vykľul sa však z toho poriadny oriešok. Kvôli démonom, ktorí na nás zaútočili, a nielen kvôli nim.

Súmrak zmenil Sanfranciský záliv na kotol roztavenej medi, keď naše súkromné lietadlo pristávalo na letisku v Oaklande. Zdôrazňujem *naše* súkromné lietadlo. Ten let bol vlastne darček na rozlúčku od kamarátky Piper McLeanovej a jej otca, filmovej hviezdy. (Každý by mal mať aspoň jedného kamaráta, ktorého rodič je filmová hviezda.)

Pri ranveji na nás čakalo ďalšie prekvapenie od McLeanovcov: nablýskaný čierny pohrebný voz.

Meg McCaffreyová a ja sme si šli natiahnuť zmeravené nohy na letiskovú dráhu, kým posádka skormútene vykladala Jasonovu truhlu z nákladného priestoru cessny. Zdalo sa, že truhla z lešteného mahagónu vo večernom svetle žiari. Mosadzné pánty sa leskli dočervena. Nenávidel som tú krásu. Smrť nebýva krásna.

Posádka naložila rakvu do voza a našu batožinu presunula na zadné sedadlo. Nemali sme toho veľa, iba môj a Megin batoh (vďaka MACROVÝM VOJENSKÝM MALIČKOSTIAM), môj luk s puzdrom na šípy a ukulele, niekoľko skicárov a doskovú diorámu, ktoré sme zdedili po Jasonovi.

Podpísal som potrebné papiere, prijal kondolencie od posádky a potriasol si ruku s milým zamestnancom pohrebníctva. Podal mi kľúčiky od auta a odišiel.

Pozrel som sa na kľúčiky, potom na Meg, ktorá práve odhryzla hlavu z gumovej rybky a žuvala ju. Keď nám pristavili lietadlo, bolo vybavené poltuctom nádob s červenými cukríkmi. Počas letu Meg zlikvidovala rybiu populáciu až na hranicu vyhynutia.

„Mám šoférovať?“ začudoval som sa. „To je pohrebný voz z požičovne?“

Meg pokrčila plecami. V cessa sa povalovala na pohovke a tmavý pážací účes mala teraz vzadu splasnutý. Roh mačacích okuliarov s falošným kamienkom jej trčal z vlasov ako diskotéková žraločia plutva.

Zvyšok jej outfitu bol rovnako zvláštny: vysoké červené členkové topánky, obnosené žlté legínsy a jej obľúbené zelené šaty po kolena, ktoré dostala od mamy Percyho Jacksona. Tým *obľúbené* chcem povedať, že absolvovali toľko bitiek, toľko ráz sa prali a opravovali, že pripomínali skôr vyfúknutý teplovzdušný balón ako oblečenie. To hlavné mala okolo pása – záhradnícky opasok s množstvom vreciek. Deti bohyně Demeter bez neho nevychádzajú z domu.

„A kto asi? Ja nemám vodičák,“ odsekla, akoby mi musela pripomínať, že môj život momentálne ovláda dvanásťročné dievča. „Idem na sedadlo smrti.“

Pri pohrebnom aute by som tento výraz radšej nepoužíval. Meg však priskackala na stranu spolujazdca a nasadla. Ja som si sadol za volant. O chvíľu už bolo letisko za nami a mierili sme v prenajatom čiernom funusmobile na sever po I-880.

Ach, Bay Area... Tu som prežil príjemné časy. Tá priestranná pokrivená misa bola plná zaujímavých ľudí a miest. Miloval som zelené a zlaté kopce, pobrežie zahalené v hmlách, žiarivé čipky mostov a šílenú spleť štvrtí nalepených na seba ako cestujúci v metre v špičke.

V päťdesiatych rokoch som hrával s Dizzym Gillespiom v klube Bop City vo Fillmore. Počas Leta lásky roku 1967 som usporiadal improvizovanú jam session v Golden Gate Parku so skupinou Grateful Dead. (Úžasná kapela, no *naozaj* si nemohli odpustiť tie pätnásťminútové sóla?) V osemdesiatych som sa ponevierať po Oaklande so Stanom Burrellom – inak známym ako MC Hammer –, keď razil cestu popovému rapu. Za jeho hudbu si nemôžem pripísať zásluhy, ale s kostýmami som mu trochu helfol. Tie voľné nohavice zo zlatého lamé, to bol môj nápad. A teraz sa pusťte do mňa, módna polícia.

Väčšina tejto oblasti vo mne prebúdza dobré spomienky. No ako som tak šiel, neubránil som sa pohľadu na severozápad – smerom k okresu Marin a temnému vršku Mount Tamalpais. My bohovia to miesto poznáme ako Mount Othrys, sídlo Titanov. Aj keď naši odvekí nepriatelia boli porazení a ich palác zničený, ďalej som pociťoval zlé sily toho miesta – akoby to bol magnet, ktorý sa pokúša vytiahnuť železo z mojej momentálnej smrteľnej krvi.

Robil som, čo som mohol, aby som zo seba striasol ten pocit. Máme na krku iné problémy. Okrem toho ideme do Tábora Jupiter – priateľského teritória na tejto strane zálivu. A pomáhať mi bude Meg. Čo by sa asi tak mohlo pokaziť?

Rovinou východnej časti zálivu sa prepletala Nimitzova diaľnica, vliekla sa okolo skladov a prístavísk, nákupných stredísk a mnohých rozpadnutých bungalovov. Po pravici sa dvíhalo centrum

Oaklandu. Malý zhluk vežiakov čelil svojmu populárnejšiemu susedovi San Franciscu na druhej strane zálivu, akoby hlásal: *My sme Oakland! Sme tu tiež!*

Meg sa rozvalila na sedadle, červené topánky si oprela o palubnú dosku a pootvorila okienko.

„Tu sa mi páči,“ usúdila.

„Práve sme sem dorazili,“ začudoval som sa. „Čo sa ti tu páči? Opustené sklady? Tá reklama na kura na vafliach?“

„Príroda.“

„Betón nazývaš prírodou?“

„Sú tu aj stromy. Kvety. Vlhkosť vo vzduchu. A rozvoniavajú tu eukalypty. Nie je to ako...“

Viac ani nemusela hovoriť. Náš pobyt v južnej Kalifornii poznačila spaľujúca horúčava, extrémne sucho a ničivé požiare – to všetko kvôli ohnivému labyrintu ovládanému Caligulom a Médeou, jeho bláznivou, zlostnou čarodejnicou. V Bay Area tieto problémy neboli. Aspoň zatiaľ nie.

Zabili sme Médeu. Zničili sme zradný labyrint. Oslobodili sme eritrejskú Sibylu a uľavili smrteľníkom a živoriacim prírodným duchom v južnej Kalifornii.

Lenže Caligula bol ešte vždy priveľmi živý. So svojimi spoluimperátormi z triumvirátu chcel ďalej ovládať všetky prostriedky prorectva, prevziať vládu nad svetom a písať budúcnosť podľa vlastných sadistických predstáv. Práve teraz sa Caligulova flotila luxusných jacht blížila k San Franciscu, aby zaútočila na Tábor Jupiter. Nedomýšľal som si ani predstaviť, akú diabolskú skazu môže imperátor priniesť Oaklandu a kuracím rezníkom na vafliach.

Aj keby sa nám nejako podarilo poraziť triumvirát, bol tu ďalší problém. Najväčšie orákulum, to z Delf, bolo stále v moci Pythóna. Netušil som, ako by som ho mohol poraziť, keď momentálne trčím v tele šestnásťročného úbožiaka.

Nuž čo. Okrem toho bolo všetko fajn. Eukalypty krásne voňali.

Na I-580 sa premávka spomalila. Kalifornským vodičom vôbec nezišlo na um dať z úcty prednosť pohrebnému vozu. Asi si vraveli, že minimálne jeden pasažier sa už nikam neponáhľa.

Meg sa hrala s ovládaním okienka, otvárala ho a zatvárala. *Vrrr. Vrrr. Vrrr.*

„Ty vieš, ako sa dostať do Tábora Jupiter?“ spýtala sa.

„Jasné.“

„Pretože o Tábore polokrvných si to hovoril tiež.“

„A nakoniec sme sa tam dostali!“

„Hej, ale premrznutí a polomŕtvi.“

„Pozri, vstup do tábora je priamo tam.“ Mávol som rukou smerom k štvrti Oakland Hills. „Vedie tam tajná cesta z Caldecottovho tunela alebo čo.“

„Alebo čo?“

„No, ja som vlastne do Tábora Jupiter nikdy *nešiel*,“ priznal som. „Obyčajne som sa zniesol z neba v žiariacom slnečnom kočiari. Ale viem, že Caldecottov tunel je hlavný prístup. Určite tam bude nejaká tabuľa. Napríklad pruh *Len pre polobohov*.“

Meg si ma premerala pohľadom spoza okuliarov. „Ty si ten naj-
tupší boh zo všetkých.“ Zdvihla okienko s dôrazným *Vrrr. LUP!*
Neprijemne mi to pripomenulo dopadajúcu čepeľ gilotíny.

Odbočili sme na západ na cestu číslo 24. Premávka sa trochu

zmiernila, keď sa priblížili hory. Vyvýšená cesta viedla okolo štvrtí s kľukatými uličkami a vysokými ihličnanmi, biele omietnuté domce čupeli na krajoch trávnatých rokľín.

Tabuľa nám oznámila: CALDECOTTOV TUNEL 2 MÍLE. Malo ma to upokojiť. Čoskoro prejdeme hranicami Tábora Jupiter do silno stráženého, kúzlom chráneného údolia, kde ma pred mojimi starosťami aspoň načas ochráni celá rímska légia.

Tak prečo sa mi vlasy v zátylku ježili ako klince?

Niečo nebolo v poriadku. Uvedomil som si, že stiesnenosť, ktorú cítim od pristátia, možno nevyvoláva vzdialená hrozba Caligulu ani stará základňa Titanov na Mount Othrys, ale niečo omnoho bezprostrednejšie... niečo zlovoľné, čo sa približuje.

Pozrel som sa do spätného zrkadielka. Cez čierne priesvitné záclonky vzadu som nevidel nič, len premávku na ceste. No potom som odrazu na vyleštenom veku Jasonovej truhly zachytil pohyb niečoho tmavého – akoby popri pohrebnom voze preletelo čosi veľké ako človek.

„Hm, počuj, Meg.“ Pokúšal som sa hovoriť pokojne. „Nevidíš za nami niečo čudné?“

„Čo čudné?“

BUCH.

Auto poskočilo, akoby sme narazili do prívěsu plného starého železa. V čalúnenej streche nad mojou hlavou sa objavili dve priehlbiny v tvare nôh.

„Niečo nám pristálo na streche,“ usúdila Meg.

„Vďaka, Sherlock! Mohla by si to láskavo dať dolu?“

„Ja? Ako?“

To bola odporne aktuálna otázka. Meg mohla premeniť svoje prstene na prostredníkoch na nebezpečné zlaté meče, ale keby to urobila v uzavretom priestore, napríklad v pohrebnom voze, po a) nemala by dosť miesta na to, aby sa rozohnala, a po b) mohla by prebodnúť mňa alebo seba.

ŠKRÍP. ŠKRÍP. Vytlačené stopy sa prehlbovali, tvor na streche prešľapoval ako surfista na doske. Musel to byť riadny maco, keď sa zaboril do kovovej strechy auta.

V hrdle mi zabublal vzlyk. Ruky na volante sa mi roztriasli. Zatúžil som po luku a puzdre so šípmi na zadnom sedadle, no nemohol by som ich použiť. Strieľať počas šoférovania sa dôrazne neodporúča, milé deti.

„Otvor napríklad okno,“ poradil som Meg. „Vykleň sa a povedz tej potvore, nech sa pakuje.“

„Hm, ani mi nenapadne.“ (Pre všetkých bohov, tá je veru tvrdohlavá.) „Čo keby si sa pokúsil striasť ju?“

Skôr ako som jej stihol vysvetliť, že pri jazde rýchlosťou 130 kilometrov za hodinu na diaľnici je to hlúposť, začul som zvuk, ako keď sa otvára plechovka so sardelami – ostré zasýčanie vzduchu unikajúceho z kovu. Strop prerazil pazúr, špinavý biely pazúr veľký ako ostrie vrtáka. A potom ďalší. A ďalší. A ďalší, až z čalúnenia trčalo desať ostrých bielych hrotov – veľkých presne ako dve obrie ruky.

„Meg?“ zrúkol som. „Môžeš...?“

Neviem, čo som chcel vlastne povedať. *Ochrániť ma? Zabiť tú vec? Pozrieť sa dozadu, či tam mám spodky na prezlečenie?*

Stvorenie, ktoré rozdriapalo strechu, ako keby sme boli narodeinový darček, ma hulvátsky prerušilo.

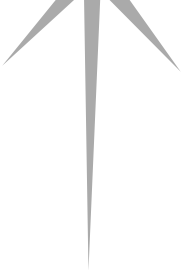
Cez vydrapenú dieru na mňa hľadel vrásčitý diabolský tvor vzdialene podobný človeku, modročierny chrbát sa mu leskol ako muche, namiesto očí mal priesvitné biele gule, z vycerených zubov kvapkali sliny. Okolo tela sa mu trepotala bedrová zásterka z mastných čiernych pier. Šíril sa z neho smrad horší ako z kontajnera – a verte mi, že viem, čo hovorím, zopár som ich povymetal.

„JEDLO!“ zavyl ten tvor.

„Zabi to!“ zreval som na Meg.

„Stoč to!“ zrevala zase ona na mňa.

Jedna z mnohých nemilých vecí, ktoré mám zakódované vo svojom biednom smrteľnom tele, je tá, že som sluha Meg McCaffreyovej. Priamy príkaz nemôžem ignorovať. Takže keď skríkla „stoč to“, strhol som volant prudko doprava. Auto zareagovalo ako hodinky. Preletelo cez tri pruhy, prerazilo zábradlie a zrútilo sa do kaňonu.

2

*Môj mŕtvy kamoš
nie je na zožratie, kámo
Fakt, kámo, ver mi*

LIETAJÚCE VOZY MÁM RÁD, no skôr tie, ktoré vedia lietat' samy.

Keď náš pohrebák dosiahol nulovú gravitáciu, mal som pár mikrosekúnd na to, aby som sa pokochal výhľadom dole – nádherným jazierkom lemovaným eukalyptami a cestičkami pre chodcov, plážičkou na druhom brehu, kde na dekách leñošilo zopár ľudí na pikniku.

No fajn, pomyslel som si v kútiku mozgu. Dúfam, že pristaneme aspoň vo vode.

A potom sme klesali. Nie k vode, ale k stromom.

Vydral sa zo mňa zvuk, ako keď Luciano Pavarotti v *Don Giovannim* nasadil vysoké céčko. Rukami som zvieral volant.

Vnárali sme sa medzi eukalypty a démon z našej strechy zmizol, akoby ho konáre úmyselne zmietli. Iné akoby sa zomkli okolo voza, spomalili náš pád. Jeden konár, voňajúci ako kvapky proti kašľu, nás odovzdával ďalšiemu, až sme s obrovským rachotom dopadli na zem na všetky štyri kolesá. Airbagy zareagovali úplne po „funuse“, nafúkli sa a pritlačili mi hlavu na opierku.

V očiach sa mi roztancovali žlté améby. V hrdle ma páčila príchut' krvi. Schmatol som kľučku na dverách, vyvliekol som sa spomedzi airbagu a sedadla a zvalil som sa na koberec chladnej mäkkej trávy.

„Bléééé,“ vyšlo zo mňa.

Počul som, ako Meg kúsok odo mňa vracia. Aspoň to znamená, že žije. Pár metrov po mojej ľavici voda oblizovala breh jazera. Priamo nado mnou sa na vrcholci najbližšieho eukalyptu krútil a vrčal náš modročierny kamarát démon, uväznený v klietke z konárov.

Horko-ťažko som sa posadil. V nose mi pulzovalo, akoby som mal dutiny plné mentolovej masti. „Meg?“

Vytackala sa spoza predku auta. Okolo očí sa jej tvorili modriny, zrejme darček od airbagu. Okuliare mala nakrivo, ale nepoškodené. „Stočil si to otrasne.“

„Pri všetkých bohoch!“ bránil som sa. „Prikázala si mi...“ Mozog mi vypovedal službu. „Počkať. Ako to, že sme živí? To *ty* si zohla tie konáre?“

„Jasné.“ Mávla rukami a objavili sa dve lesklé zlaté čepele. Oprela sa o ne ako o lyžiarske palice. „Už tú obludu dlho neudržia. Priprav sa.“

„Čo?“ skríkol som. „Počkať. Nie. Nie som pripravený!“

Vliekol som sa popri dverách auta a pozviechal sa na nohy.

Výletníci na druhej strane jazera sa zdvihli z diek, zrejme si všimli pohrebný voz padajúci z neba. Pohľad som mal zahmlený, no tí ľudia boli akísi zvláštni... Nie je jeden z nich v zbroji? A nemá ďalší kozie nohy?

Aj keby to boli spojenci, z tej diaľky nám nemohli pomôcť.

Dokrival som k zadným dverám a otvoril ich. Jasonova truhla ležala nedotknutá a zabezpečená v nákladnom priestore. Schytil

som puzdro na šípy. Ukulele sa tiesnilo niekde pod nafúknutými airbagmi, musel som si poradiť bez neho.

Tvor nad nami zavýjal a metal sa v klietke z konárov.

Meg sa zatackala, čelo sa jej zarosilo potom. A to už sa démon oslobodil a padal k zemi, pristál iba kúsok od nás. Dúfal som, že pri dopade si zlomí nohy, ale také šťastie sme nemali. Urobil zopár krokov, v tráve po ňom zostali vlhké krátery, vzpriamril sa, zavrčal a ukázal špicaté biele zuby pripomínajúce malé žrdky z plota.

„ZABIŤ A ZOŽRAŤ!“ zreval.

Pozoruhodný spevavý hlas. Mohol by robiť frontmana nejakej nórskej death metalovej kapele.

„Počkať!“ zvýskol som. „Ja... ja ťa poznám.“ Zašermoval som prstom, možno aby som si reštartoval pamäť. Luk, ktorý som zvieral v druhej ruke, sa zachvel. Šípy v puzdre zarachotili. „Po-počkať, ja si spomeniem!“

Démon zaváhal. Odjakživa si myslím, že vnímavé tvory sa rady dajú spoznať. Či už sme to my bohovia, ľudia alebo slintajúci démoni v pierkovitých bedrových zásterkách, teší nás, keď si ostatní na nás spomenú, oslovia nás menom, vezmú na vedomie našu existenciu.

Jasné, pokúšal som sa iba získať čas. Dúfal som, že Meg chytí dych, zaútočí na toho netvora a urobí z neho fašírku. Zatiaľ to však nevyzeralo, že by meče vedela použiť inak ako barle. Ovládať obrovité stromy asi človeka unaví, ale medzi nami, nemohla počkať a zrútiť sa až *potom*, čo zabije tú supiu obludu?

Počkať. Supia obluda... Znovu som sa zadíval na démona. Ten zvláštny strakatý čiernomodrý chrbát, mliečne oči, veľká papuľa

a drobné škárky nozdier... Smrdel zhnitým mäsom. A mal perie zdochlinára...

„Ja ťa *naozaj* poznám,“ uvedomil som si. „Ty si *eurynomos*.“

Skúste niekedy vysloviť *ty si eurynomos*, keď máte zdrevenený jazyk, trasiete sa hrôzou a dostali ste zaucho od airbagu z pohrebného voza.

Démon našpúlil pery. Z brady mu stiekol striebnistý pramienok slín. „ÁNO! JEDLO POVEDALO MOJE MENO!“

„Ale-ale ty žerieš mŕtvoly!“ namietol som. „Máš byť v podsvetí, pracovať pre Hádesa!“

Démon naklonil hlavu, akoby sa snažil spomenúť si, čo je to *podsvetie* alebo *Hádes*. Tieto slová sa mu očividne nepozdávali tak ako *zabiť* a *zožrať*.

„HÁDES MI DÁVAL STARÉ MŔTVOLY!“ zahučal. „PÁN MI DÁVA ČERSTVÉ!“

„Pán?“

„PÁN!“

Uvítal by som, keby tak nereval. Nebolo vidieť, že by mal uši, takže sa možno nevedel krotiť. Alebo jednoducho chcel poprskat všetko navôkol.

„Ak máš na mysli Caligulu,“ odvážil som sa, „tak verím, že ti toho nasľuboval veľa, no môžem ti povedať, že *nie je*...“

„HAHA! HLÚPE JEDLO! CALIGULA NIE JE MÔJ PÁN!“

„Nie je?“

„NIE JE TEN PÁN!“

„MEG!“ spustil som. Uff. Už aj ja vrieskam.

„Čo?“ zasipela. Vyzerala zlostná a bojovná, ako sa vliekla ku mne na mečoch. „POČKAJ. CHVÍLU.“

Bolo jasné, že v tomto boji sa neujme velenia. Ak k nej pustím supiu obludu, zabije ju. Na takých deväťdesiatpäť percent sa mi to videlo neprijateľné.

„No, eurynomos,“ oznámil som mu, „nech je tvojím pánom, kto chce, dnes nikoho nezabiješ a nezožerieš!“

Vytiahol som z puzdra šíp. Nasadil som ho do tetivy a zamieril, tak ako som to robieval už miliónkrát predtým, ale s roztrasenými rukami a podlamujúcimi sa nohami som to nepredviedol tak pôsobivo ako inokedy.

Prečo sa vlastne smrteľníci trasú, keď sa boja? Je to úplne kontraproduktívne. Keby som *ja* stvoril ľudí, dal by som im vo chvíľach hrôzy oceľové odhodlanie a nadľudskú silu.

Démon zasýčal a zaprskal.

„PÁNOVE VOJSKÁ ČOSKORO ZNOVU POVSTANÚ!“ zaburácal. „DOKONČÍME PRÁCU! OŠKLBEM MÄSO NA KOSTĚ A JEDLO SA K NÄM PRIDÄ!“

Jedlo sa k nám pridä? V žalúdku sa mi vytvoril podtlak. Spomenul som si, prečo Hádes tak veľmi miluje eurynomov. Najmenšie poškrabnutie ich pazúrmí vyvoláva u ľudí zhubnú chorobu. A keď smrteľník zomrel, zmenil sa na to, čo Gréci nazývali *vrykolakas* – alebo, ako poznáme z televízie, zombi.

To však nebolo najhoršie. Ak sa eurynomovi podarilo zožrať mäso mŕtvoly, obhrýzť ho až na kosť, kostra potom ožila ako najzúrivejší, najvytrvalejší neživý bojovník. Veľa z nich slúžilo ako Hádesova elitná palácová stráž, čo je práca, o ktorú by som sa *ja rozhodne* neuchádzal.

„Meg?“ Ďalej som mieril démonovi na hrud'. „Cúvni. A pozor, nech ťa nepoškriabe.“

„Ale...“

„Prosím,“ prosíkal som. „Aspoň raz ma poslušni.“

Supia obluda zavrčala. „JEDLO MÁ VEĽA REČÍ! HLAD!“

Zaútočil na mňa.

Vystrelil som.

Šíp zasiahol stred démonovej hrude, ale odrazil sa od nej ako gumená guľôčka od kovu. Hrot z božského bronzu ho musel prinajmenšom zabolieť. Démon zvýskol a zarazil sa na mieste, na prsiach mal zvrastenú tlejúcu ranu. No stále bol dosť živý. Možno by som mu ublížil, keby sa mi podarilo zasiahnuť ho dvadsať- alebo tridsaťkrát do toho istého miesta.

Roztrasenými rukami som nasadil ďalší šíp. „T-to bolo iba varovanie!“ táral som do vetra. „Tým nasledujúcim ťa zabijem!“

Supia obluda vydala akýsi bublavý zvuk z hĺbky hrdla. Dúfal som, že je to smrteľný chripot. Potom som si uvedomil, že sa smiala. „MÁM NAJPRV ZOŽRAŤ NIEČO INÉ? NECHAŤ SI ŤA AKO ZÁKUSOK?“

Eurynomus natiahol pazúry a ukázal na pohrebný voz.

Nerozumel som. Chce zlupnúť airbagy? Čalúnenie?

Meg to pochopila skôr ako ja a zúrivo zvrieskla.

Démon sa živí mŕtvolami. A my sme šli pohrebným vozom.

„NIE!“ skríkla Meg. „Nechaj ho!“

Vliekla sa dopredu, zdvihla meče, no na iné jej sily nestačili. Odstrčil som ju, postavil sa medzi nich a znovu a znovu som pálil šípy.

Trčali mu z modročierneho chrbta a zanechávali tlejúce, nepríjemne neškodné rany. Tackal sa ku mne, vrčal od bolesti, telo sa mu otriaslo pri každom zásahu.

Bol odo mňa asi meter a pol.

A potom sa dostal na dosah a rozťahal pazúry, aby mi rozdriapal tvár.

Kdesi za mnou sa ozval ženský hlas: „HEJ!“

Supiu obludu to rozptýlilo presne na tak dlho, aby som stihol odvážne padnúť na zadok a odvliečť sa z dosahu jej pazúrov.

Démon zažmurkal, zaskočený nečakanou spoločnosťou. Asi o tri metre ďalej stála štíhla mladá žena s ružovými vlasmi a v rímskej legionárskej zbroji a za ňou sa pokúšal ukryť asi tak tucet faunov a dryád.

To dievča zápasilo s akousi strelnou zbraňou. Ach beda. Bola to manubalista. Ťažká rímska kuša. Tieto vecičky boli *otrasné*. Pomalé. Silné. A notoricky nespoľahlivé. Šíp mala založený. Točila kľukou, ruky sa jej triasli ako mne.

V tráve po mojej ľavici zakvílila Meg a pokúšala sa pozviechať na nohy. „Ty si do mňa strčil,“ pošťazovala sa. V skutočnosti tým iste myslela: *Ďakujem ti, Apolón, že si mi zachránil život*.

Ružovovlasá dievčina zdvihla manubalistu. So svojimi dlhými a roztrasenými nohami mi pripomínala žirafie mláďa. „Be-bež od nich!“ prikázala démonovi.

Supia obluda reagovala svojím typickým syčaním a prskaním. „**ĎALŠIE JEDLO! VŠETCI SA PRIDÁTE KU KRÁĽOVÝM MŔTVYM!**“

„Teda, kamoš!“ Jeden z faunov sa nervózne poškrabkal po bruchu pod tričkom s nápisom *LUDOVÁ REPUBLIKA BERKELEY*. „To vôbec nie je vtipné.“

„Vôbec nie je vtipné,“ prízvukovali jeho druhovia.

„MNE NEMÔŽEŠ ČELIŤ, RIMANKA!“ zavrčal démon. „UŽ SOM OCHUTNAL MÄSO TVOJICH DRUHOV! ZA KRVAVÉHO MESIACA SA K NIM PRIDÁŠ...“

ZASVIŠŤANIE.

Uprostred démonovej hrude pristál šíp z imperiálneho zlata. Netvor prekvapene vyvalil mliečne oči. Rímska legionárka vyzerala rovnako ohrozená.

„Fíha, ty si ho zasiahla!“ vyhrkol jeden faun, akoby to urážalo jeho jemnosť.

Démon sa rozpadol na kôpku prachu a supieho peria. Šíp zavendžal na zemi.

Meg dokrivila ku mne. „Vidíš? *Takto* si to mal zabiť.“

„Prestaň,“ zavrčal som na ňu.

Obrátili sme sa k našej nečakanej záchrankyni.

Ružovovlasá dievčina sa mračila na kôpku prachu a brada sa jej triasla, akoby sa mala každú chvíľu rozplakať. „Ja tieto potvory *neznášam*.“

„U-už si s nimi bojovala?“ spýtal som sa.

Pozrela na mňa, akoby to bola urážlivo hlúpa otázka.

Jeden z faunov do nej štuchol. „Lavínia, spýtaj sa ich, čo sú zač.“

„Hm, jasné.“ Lavínia si odkašlala. „Čo ste zač?“

Pozbieral som sa na nohy a pokúšal sa zachovať pokoj. „Som Apolón. A toto je Meg. Vďaka za záchranu.“

Lavínia na nás zízala. „Apolón, ako ten...“

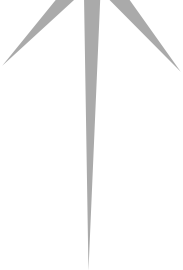
„Teraz nemám čas na vysvetľovanie. Prevážame telo nášho kamaráta Jasona Gracea na pohreb do Tábora Jupiter. Môžeš nám pomôcť?“

Lavínii klesla sánka. „Jason Grace... je mŕtvy?“

Skôr ako som stihol odpovedať, odkiaľsi z druhej strany cesty číslo 24 sa ozval zlostný a utrápený nárek.

„Hm, ľudia,“ ozval sa jeden z faunov, „nelovia tieto príšery vo dvojici?“

Lavínia preglgla. „Hej. Odprevadíme vás do tábora. Potom sa o tom porozprávame...“ stiesnene ukázala na pohrebný voz, „... kto je mŕtvy a prečo.“

3

*Neviem prežívať
a pritom bežať s truhlou
Kedy tam už budeme?*

KOLKO PRÍRODNÝCH DUCHOV treba, aby uniesli truhlu?

Ťažko povedať, lebo všetky dryády a fauni až na jedného sa vno-
rili medzi stromy a do nich, len čo si uvedomili, že ich tu čaká práca.
Ten posledný by bol zmizol tiež, no Lavínia ho schmatla za zápästie.

„Tak to teda pý, Don.“

Oči fauna Dona za guľatými, dúhovo sfarbenými okuliarmi vy-
zerali vystrašene. Kozou briadkou mu mykalo. Pri pohľade na ten
tik sa mi začnelo za satyrom Groverom.

(Ak to neviete, tak fauni a satyrovia sú v podstate to isté. Fauni
sú jednoducho rímska verzia a sú o trochu horší v... no, prakticky
vo všetkom.)

„Nuž, ja by som veľmi rád pomohol, kámo,“ vykrúcal sa Don.
„Len som si akurát spomenul, že musím ísť na tú schôdzu...“

„Fauni nemajú schôdze,“ prerušila ho Lavínia.

„Musím preparkovať...“

„Nemáš auto.“

„Musím nakrímiť psa...“

„Prestaň!“ vyštekla Lavínia. „*Dlhuješ* mi to.“

„No dobre, dobre.“ Don si vyslobodil zápästie, trel si ho a tváril sa ukrivdene. „Pozri, jasné, povedal som, že Sumach možno príde na piknik. To však neznamená, že som ti to sľúbil.“

Lavíniina tvár nadobudla tehlovočervený odtieň. „To som nemyslela! Ja som ti pomohla tisíckrát. Teraz mi ty musíš pomôcť s *týmto*.“

Neurčito ukázala na mňa, na pohrebné auto, na svet okolo seba. Napadlo mi, či Lavínia nie je náhodou v Táboře Jupiter nová. Zdalo sa, že sa v legionárskej zbroyi necíti prirodzene. V kuse si škriabala ramená, krčila kolená, poťahovala strieborný príviesok s Dávidovou hviezdou, ktorý jej visel na dlhom štíhlom krku. Mäkké hnedé oči a štica ružových vlasov jej dodávali vzhľad žirafieho mláďaťa, ktoré sa po prvý raz odtúlalo od mamy a teraz skúma savanu, akoby si vravelo: *Čo tu vlastne robím?*

Meg sa dotackala ku mne. Chytila sa môjho puzdra na šípy, aby nabrala rovnováhu a pritom ma priškrtila popruhom. „Kto je Sumach?“

„Meg,“ obul som sa do nej. „Do toho ťa nič. No keby som mal hádať, povedal by som, že nejaká dryáda, o ktorú má tuto Lavínia záujem, ako ty si mala záujem o Joshuu v Palm Springs.“

Meg vyštekla: „Ja som záujem *nemala*...“

Lavínia sa k nej pridala: „Ja *nemám* záujem...“

Obidve dievčatá zmĺkli a zazerali na seba.

„Okrem toho,“ dodala Meg, „nie je Sumach... trochu jedovatý?“

Lavínia zdvihla ruky k oblohe, akoby žiadala: *Túto otázku už nie!* „Sumach je úžasný! Ale tým nechcem povedať, že by som s ním chcela chodiť...“

Don odfrkol. „Jasné, kámo.“

Lavínia prebodávala fauna pohľadom ako šípmi z kuše. „No *uvažovala* by som o tom – či je v tom nejaká chémia alebo čo. Preto som chcela vyklízuť z hliadky na ten piknik, keď mi Don nasľuboval...“

„Brzdi!“ Don sa nervózne zasmial. „Nemáme dostať týchto ľudí do tábora? A čo to auto? Je pojazdné?“

Beriem späť, čo som povedal o faunoch, že nie sú dobrí v ničom. Don vedel celkom pohotovo zmeniť tému.

Po bližšej prehliadke som videl, ako veľmi je naše auto poškodené. Okrem množstva preborených miest a škrabancov voňajúcich eukalyptom sa predok karosérie preboril, keď prerazil krajinu. Pripomínal harmoniku Flaca Jiméneza po tom, ako som naň zaútočil bejzbalovou pálkou. (Prepáč, Flaco, ale hral si tak dobre, že som začal žiarliť, a harmonika musela umrieť.)

„Tú truhlu unesieme,“ navrhla Lavínia. „Vo štvorici.“

Večerný vzduch prerezal ďalší zúrivy vreskot. Tentoraz to znelo viac zblízka – odkiaľsi zo severu diaľnice.

„To nezvládneme,“ mienil som, „dostať sa späť ku Caldecottovmu tunelu...“

„Je aj iná cesta,“ vysvetlila Lavínia. „Tajný vstup do tábora. Omnoho bližšie.“

„To sa mi páči,“ potešila sa Meg.

„Problém je,“ pokračovala Lavínia, „že práve teraz mám hliadkovať. O chvíľu sa mi končí zmena. Neviem, ako dlho ma môže parťáčka kryť. Takže keď sa dostaneme do tábora, dovoľte mi, aby som sama povedala, kde a ako sme sa stretli.“

Don sa otriasol. „Pokiaľ niekto zistí, že Lavínia znovu zdrhla z hliadky...“

„Znovu?“ spýtal som sa.

„Mlč, Don!“ okríkla ho.

Na jednej strane sa mi Lavíniine problémy zdali bezvýznamné v porovnaní, povedzme, s umieraním a zožratím démonom. Na druhej strane viem, že tresty rímskej légie bývajú kruté. Zahŕňajú biče, reťaze a zúrivé zvery, niečo ako koncerty Ozzyho Osbournu v osemdesiatych rokoch.

„Ten Sumach sa ti musí naozaj páčiť,“ usúdil som.

Lavínia zafučala. Zobrala šíp z manubalisty a výhražne ním zašermovala. „Ja pomôžem tebe, ty pomôžeš mne. Taká je dohoda.“

Meg prehovorila za mňa. „Dohodnuté. Ako rýchlo zvládneme bežať s truhlou?“

Ukázalo sa, že veľmi rýchlo nie.

Z pohrebného voza sme zobrali zvyšok svojich vecí a s Meg sme sa chopili zadnej časti Jasonovej truhly. Lavínia s Donom sa ujali predku. Nemotorným poklusom sme sa vybrali pozdĺž brehu, ja som nervózne pokukoval po okolí a dúfal, že z neba nepriletia ďalší démoni.

Lavínia nám prezradila, že tajný vchod je hneď na druhej strane jazera. Problém bol v tom, že to bolo *na druhej strane*, čo vzhľadom na to, že s rakvou sme nemohli ísť cez vodu, znamenalo, že ju musíme vliecť asi tak štvrt' míle okolo brehu.

„Ale choď,“ zahriakla ma Lavínia, keď som sa sťažoval. „My sme sa vám sem prihnali na pomoc až z pláže. Bežať s nami je to najmenšie, čo môžete urobiť.“

„Jasné,“ poznamenal som. „No tá truhla je ťažká.“

„Má pravdu,“ podporil ma Don.

Lavínia si odfrkla. „Skúste niekedy pochodovať dvadsať míľ v plnej legionárskej zbroji.“

„Vďaka, nechcem,“ zašomral som.

Meg mlčala. Vyzerala len zmorená a fučala, ale truhlu niesla bez reptania – asi naschvál, aby som sa cítil mizerne.

Konečne sme dorazili na piknikovú pláž. Na tabuli stálo:

JAZERO TEMESCAL PLÁVANIE NA VLASTNÉ NEBEZPEČENSTVO

To je pre smrteľníkov typické. Varujú vás pred utopením, ale o mäsožravých démonoch ani slovo.

Lavínia nás nasmerovala k malej kamennej budove so záchodmi a prezliekarňami. Vzadu, napoly ukryté za černičím, boli nenápadné kovové dvere. Lavínia ich rozkopla. Za nimi sa ťahala smerom nadol do tmy betónová šachta.

„O tomto asi smrteľníci nevedia,“ tipoval som.

Don sa uškrnul. „Nie, kámo, tí si myslia, že je to nejaká generátorová miestnosť či čo. Nevie o tom ani väčšina legionárov. Poznajú to iba tí najsúper ako túto Lavínia.“

„Z toho pomáhania sa nevyvlečieš, Don,“ obula sa doňho Lavínia. „Na chvíľku položíme truhlu.“

V duchu som jej blahorečil. Ramená ma boleli, chrbát som mal klzký od potu. Spomenul som si, ako ma raz Héra nútila vláčiť jej trón z rýdzeho zlata po celej obývačke na Olympe, až preň našla to pravé miesto. Uff, pekne otravná bohyňa.

Lavínia vytiahla z vrecka rifle balíček žuvačiek. Tri si napchala do úst a potom ponúkla mne a Meg.

„Nie, vďaka,“ odmietol som.

„Ďakujem,“ potešila sa Meg.

„Ďakujem!“ ozval sa Don.

Lavínia odtiahla balíček z jeho dosahu. „Don, ty predsa vieš, že žuvačky nemôžeš. Minule si potom dlho objímal záchodovú misu.“

Don našpúlil pery. „Keď sú také dobré.“

Lavínia nakukla do tunela, jej čeľuste zúrivo spracovávali žuvačky. „Chodba je priúzká, aby rakvu niesli štyria ľudia. Ja pôjdem prvá. Don, ty a Apolón,“ zamračila sa, akoby ešte vždy nechcela veriť, že sa tak naozaj volám, „chytte každý jeden koniec.“

„Iba my dvaja?“ neveril som.

„Má pravdu!“ postavil sa zase za mňa Don.

„Jednoducho ju neste ako gauč,“ poradila nám Lavínia, akoby mi to niečo vravelo. „A ty – ako sa voláš? Peg?“

„Meg.“

„Musíte so sebou vláčiť všetko?“ spýtala sa Lavínia. „Napríklad... tú lepenkovú vec, čo máš pod pazuchou – to je nejaký školský projekt?“

Meg musela byť hrozne unavená, lebo sa nenamosúrila, neudrela Lavíniu ani jej nenechala vyrásť z uší muškáty. Iba sa obrátila a zakryla Jasonovu diorámu vlastným telom. „Toto je dôležitá vec.“

„Dobre.“ Lavínia si pretrela obočie, rovnako ružové ako vlasy. „Ty sa teda drž vzadu. A stráž. Tie dvere sa nedajú zamknúť, a to znamená...“

Akoby to bola výzva, z druhej strany jazera sa ozvalo zavytie, ešte

hlasnejšie než predtým, plné zlosti. Démon možno objavil prach a supie perie po svojom mŕtvom druhovi.

„Ideme!“ zavelila Lavínia.

Začínal som si opravovať obrázok o našej ružovovlasej kamarátke. Na plaché žirafie mláďa vedela byť riadne panovačná.

Vošli sme jeden po druhom do chodby, ja som niesol truhlu vza-
du, Don vpredú.

Vo zvetranom vzduchu voňala Lavíniina žuvačka a dokopy to pripomínalo plesnivú cukrovú vatú. Zakaždým, keď Lavínia alebo Meg praskli bublinu, strhol som sa. Rakva bola ťažká, čoskoro ma rozboleli ruky.

„Už tam budeme?“ spýtal som sa.

„Veď sme len vošli,“ namietla Lavínia.

„Ale... nie je to ďaleko?“

„Asi tak štvrt' míle.“

Pokúsil som sa mužne zaochkať, no vyznelo to skôr ako zamraučanie.

„Ľudia,“ ozvala sa Meg za mnou, „musíme pridať.“

„Ty niečo vidíš?“ spýtal sa Don.

„Ešte nie. Len mám taký pocit.“

Pocit. Také pocity neznášam.

Jediné svetlo vydávali naše zbrane. Zlaté kovanie na manubalis-
te, ktorú mala Lavínia na chrbte, vysielalo mátožnú žiaru okolo jej
ružových vlasov. Jas Meginých mečov vrhal dlhé tieň našich postáv
na obidve steny, takže to pôsobilo, akoby sme prechádzali davom
duchov. Zakaždým, keď sa Don obzrel cez plece, jeho dúhové oku-
liare plávali temnotou ako olejové škvrny na vode.

Ruky a predlaktia ma pálili od námahy, ale Don zjavne nemal žiadne problémy. Zaumienil som si, že nezačnem prosíkať o zľutovanie skôr ako faun.

Cesta sa rozširovala a vyrovnávala. Vnímal som to ako dobré znamenia, aj keď sa Meg ani Lavínia neponúkli, že s truhlou pomôžu.

Nakoniec to už moje ruky nevydržali. „Stáť!“

S Donom sa nám podarilo položiť Jasonovu rakvu skôr, ako by som ju pustil. Na prstoch som mal hlboké červené zárezy, na dlaniach sa mi začínali tvoriť pľuzgiere. Mal som pocit, akoby som práve odohral deväťhodinové džezové gitarové sólo s Patom Methenym na tristokilovej železnej gitare Fender Stratocaster.

„Au,“ výstižne som to komentoval, lebo som býval boh básnictva a mám vynikajúce vyjadrovacie schopnosti.

„Nemôžeme dlho odpočívať,“ vystríhala nás Lavínia. „Teraz sa mi už určite končí hliadka. Moja partáčka sa asi čuduje, kde som.“

Najradšej by som sa zasmial. Zabudol som, že okrem všetkých tých problémov si máme robiť starosti s Lavíniiným ulievaním. „Tvoja partáčka ťa nahlási?“

Lavínia zízala do tmy. „Keď bude musieť. Je to moja centuriónka, ale inak je super.“

„Tvoja *centuriónka* ti dovolila vypariť sa?“ začudoval som sa.

„Nie tak celkom.“ Lavínia si potiahla privesok s Dávidovou hviezdou. „Iba sa jednoducho nedívala, chápeš? Ona tomu rozumie.“

Don sa zasmial. „Že sa človek do niekoho buchne?“

„Nie! Že sa nedá stáť na stráži ako tvrdé Y päť hodín. Uf. Nedo-kážem to! Najmä po tom všetkom, čo sa stalo v poslednom čase.“

Pomyslel som na to, ako sa Lavínia pohráva s priveskom, ako

horúčkovito žuje žuvačku, ako sa kníše na žirafích nohách. Väčšina polobohov má nejakú formu poruchy pozornosti s hyperaktivitou. Musia byť neprestajne v pohybe, ísť z bitky do bitky. Lavínia bola rozhodne hyperhyperaktívna.

„Keď vravíš, čo sa dialo v poslednom čase...“ nestihol som dokončiť otázku. Don zmeravel. Nos a kozia briadka sa mu zachveli. Strávil som dosť času v labyrinte s Groverom Underwoodom, aby som vedel, čo to znamená.

„Čo cítiš?“ spýtal som sa.

„Neviem...“ zavetril. „Je to blízko. A smrdí to.“

„Ehm,“ začervenal som sa. „Ráno som sa sprchoval, ale keď sa namáham, toto smrteľné telo sa potí...“

„To nemyslím. Počúvajte!“

Meg sa obrátila smerom, ktorým sme prišli. Zdvihla meče a čakala. Lavínia si z pleca stiahla manubalistu a napínala zrak do tieňov pred nami.

Konečne som cez búchanie vlastného srdca začul rinčanie kovu a ozvenu krokov na kameňoch. Niekoľko k nám bežal.

„Oni sa blížia,“ hlesla Meg.

„Nie, počkať,“ vyhrkla Lavínia. „To je ona!“

Mal som pocit, že Meg a Lavínia hovoria o dvoch rôznych veciach, a nebol som si istý, či sa mi niektorá z nich pozdáva.

„Kto ona?“ vyzvedal som.

„Kto oni?“ skríkol Don.

Lavínia zdvihla ruku a zvolala: „Tu som!“

„Psst!“ zahriakla ju Meg, ešte vždy obrátená tam, odkiaľ sme prišli. „Lavínia, čo to robíš?“

Potom v smere od tábora vbehla do nášho kruhu svetla mladá dievčina.

Mohla mať asi tak štrnásť alebo pätnásť ako Lavínia, mala tmavú pleť a jantárové oči. Kučeravé hnedé vlasy jej padali na plecيا. Na rifliach a fialovom tričku sa jej leskli legionárske holenné chrániče a náprsný pancier. A na ňom znak centurióna a pri boku spatha – meč kavalérie. Ach áno... poznal som ju z posádky *Arga II*.

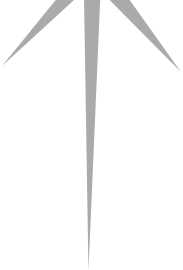
„Hazel Levesqueová,“ vydýchol som si. „Vďaka bohom.“

Hazel sa zastavila na mieste. Určite nechápala, kto som, ako to, že ju poznám, a prečo sa škerím ako blázon. Pozrela sa na Dona, potom na Meg, nakoniec na truhlu. „Čo sa deje, Lavínia?“

„Ľudia,“ prerušila ju Meg, „máme spoločnosť.“

Nemyslela tým Hazel. Za nami, na okraji svetla z Meginých mečov, sa zakrádala temná silueta, modročierna koža sa jej leskla, zo zubov stekali sliny. A potom sa z tmy za ňou vynoril ďalší, rovnaký démon.

To je tá naša smola. Eurynomovia dnes mali špeciálnu akciu: *Zabi jedného, ďalších dvoch dostaneš zadarmo.*

4

Mám vám zabrnkať?

Netreba párať brucho

Stačí povedať „nie“

„AHA,“ TICHÓ HLESOL DON. „Tak *toto* tu smrdí.“

„Nevravel si, že tiahnu vo dvojiciach?“ pošťazoval som si.

„Alebo v trojiciach,“ zakvílil faun. „Niekedy v trojiciach.“

Eurynomovia vrčali a krčili sa tesne z dosahu Meginých čepelí. Lavínia za mnou natiahla manubalistu – *cvak, cvak, cvak* –, ale zbraň sa odisťovala pomaly, nebude pripravená páliť skôr než niekedy na budúci štvrtok. Hazelina spatha zaškrípala, keď ju vytiahla z pošvy. Ani to nebola najlepšia zbraň na boj zblízka.

Zdalo sa, že Meg nevie, či má zaútočiť, zostať na mieste, alebo sa zrútiť od vyčerpania. Boh žehnaj jej tvrdohlavému srdiečku, pod pazuchou v kuse zvierala Jasonovu diorámu, aj keď by jej v boji vôbec nepomohla.

Zašmátral som po zbrani a nahmatal ukulele. Prečo nie? Bolo to len o trochu absurdnejšie ako spatha alebo manubalista.

Nos som mal narazený od pohrebného airbagu, no o čuch som, žiaľ, neprišiel. Z kombinácie démonieho smradu a žuvačkovej vône ma pálili nozdry a slzili mi oči.

„JEDLO,“ potešil sa prvý démon.

„JEDLO!“ prízvukoval druhý.

Hovorili nadšene, ako keby sme boli obľúbená pochúťka, akú si nedopriali už celé veky.

Hazel prehovorila pokojne a vyrovnane: „Ľudia, s týmito potvarami sme sa už stretli v *bitke*. Nech vás nepoškriabu.“

Slovo *bitka* povedala tak, že mohla mať na mysli len jednu hroznú udalosť. Spomenul som si, čo nám povedal Leo Valdez v Los Angeles – že Tábor Jupiter utrpel veľké škody, v poslednej bitke prišiel o mnoho dobrých ľudí. Začínal som tušiť, aké to muselo byť zlé.

„Pozor na škrabnutie,“ zopakoval som. „Meg, drž ich od nás ďalej. Ja to skúsím s piesňou.“

Môj nápad bol jednoduchý: zabrnkám nejakú ospalú melódiu, učičikam tie potvory a potom ich nejakým pokojným, civilizovaným spôsobom pozabíjame.

Podcenil som nenávisť eurynomov voči ukulele. Len čo som oznámil, čo mám za lubom, zavyli a zaútočili.

Zatackal som sa a tvrdo dosadol na Jasonovu truhlu. Don zvýskol a prikrčil sa. Lavínia ešte vždy ťažohovala manubalistu. Hazel vykrikla: „Priestor!“ – čo mi v tej chvíli nedávalo zmysel.

Meg zaútočila, jednému démonovi odsekla ruku, zahнала sa na druhého, zaútočila mu na nohu, no pohybovala sa pomaly a s diorámou pod pazuchou sa mohla oháňať iba jedným mečom. Keby ju démoni chceli zabiť, bolo by po nej. Lenže oni sa pretlačili okolo nej, chceli ma zastaviť, skôr než stihnem zahrať.

Hudobný kritik je dnes *každý*.

„JEDLO!“ skríkol jednoruký démon a vrhol sa na mňa zvyšnými piatimi pazúrmami.

Pokúsil som sa zatiahnuť brucho. Fakt som sa snažil.

Ach, to prekliate sadlo! Mať tak svoje staré božské telo, démonie pazúry by sa ma ani nedotkli. Moje pevné bronzové tehličky by sa netvorovi vysmiali. Bohužiaľ, Lesterova postava ma zase sklamlala.

Eurynomos sa zahnal a namieril mi na brucho, hneď pod ukelele. Konček jeho prostredníka sa – trochu, celkom nepatrne – dotkol kože. Pazúrom mi roztrhol tričko a prešiel mi po bruchu ako tupá britva.

Zviezol som sa z Jasonovej truhly na zem, teplá krv mi stekala za pás nohavíc.

Hazel Levesqueová zúrivo zrevala. Preskočila truhlu, spathou preťala eurynomovu kľúčnu kosť a vyrobila najväčší démoni nanuk na svete.

Eurynomos zvrieskol, cúvol a vytrhol spathu z Hazelinho zovretia. Rana tlela v miestach, kde do nej preniklo imperiálne zlato. Potom – decentne sa to nedá opísať – démon pukol a rozpadol sa na tlejúci popol. Spatha zazvonila na kamennej dlažbe.

Druhý démon sa medzitým zastavil, aby si to vybavil s Meg, ako sa stáva, keď vám na stehná zaútočí otravné dvanásťročné decko. No len čo jeho druh skríkol, obrátil sa k nám. Meg tým získala priestor, no miesto toho, aby zaútočila, preklázla okolo netvora a rozbehla sa priamo ku mne, jej čepele sa opäť premenili na prstene.

„Si v poriadku?“ spýtala sa. „Ach NIE! Krváčaš. Vravel si pozor na škrabnutie. A sám si sa nechaj poškriabať!“

Nevedel som, či sa mám rozplývať nad jej starostlivosťou, alebo sa nahnevať kvôli tomu vyčítavému tónu. „Neplánoval som to, Meg.“

„Ľudia!“ zvolala Lavínia.

Démon podišiel dopredu a postavil sa medzi Hazel a jej spadnutú spathu. Don sa ďalej hrdinsky krčil. Lavíniina manubalista bola stále len spolovice natiahnutá. Meg a ja sme boli vkleknutí vedľa seba pri Jasonovej truhle.

Jedinou prekážkou medzi eurynomom a päťchodovou hostinou tak zostala Hazel s prázdnyimi rukami.

Tvor zasýčal: „Nemôžete vyhrať.“

Jeho hlas sa zmenil. Hovoril hlbším tónom, hlasnejšie. „Pridáte sa k svojim druhom v mojej hrobke.“

V hlave mi pulzovalo a brucho ma tak bolelo, že som nedokázal vnímať slová, ale Hazel zrejme pochopila.

„Čo si zač?“ spýtala sa. „Čo keby si sa prestal skrývať a ukázal sa?“

Eurynomos zažmurkal. Oči sa mu premenili z mliečnej bielej na žiarivú fialovú ako draslíkové plamene. „Hazel Levesqueová. Práve ty zo všetkých ľudí by si mala rozumieť tej krehkej hranici medzi životom a smrťou. Ale neboj sa. Podržím ti špeciálne miesto vedľa seba, spolu s tvojím milovaným Frankom. Budú z vás nádherní kostlivci.“

Hazel zovrela päste. Keď sa obzrela, tvárila sa skoro rovnako hrozivo ako démon. „Cúvnite,“ varovala nás. „Ako najďalej môžete.“

Meg ma napoly odtiahla k prednej časti truhly. Brucho mi horelo, akoby som mal doň všitý rozžeravený zips. Lavínia schmatla Dona za golier trička a odtiahla ho na bezpečnejšie miesto.

Démon sa zasmial. „Ako ma poraziš, Hazel? Týmto?“ Odkopol spathu do tmavej chodby. „Privolal som ďalších nemŕtvych. Čoskoro tu budú.“

Napriek bolesti som sa pokúšal zdvihnúť. Nemohol som v tom nechať Hazel samu. No Lavínia mi položila ruku na plece.

„Počkaj,“ šepla. „Hazel to zvládne.“

Prichodilo mi to ako nehorázny optimizmus, no zahanbene som zostal na mieste. Do bielizne mi vsakovala teplá krv. Aspoň som dúfal, že je to krv.

Eurynomos si jedným prstom utrel sliny z úst. „Ak nemieniš ujsť a opustiť tú krásnu truhlu, môžeš sa hneď vzdať. Pod zemou sme silní, Plutónova dcéra. Na teba prisilní.“

„Ale čo?“ Hazel udržiavala pokojný, takmer konverzačný tón. „Silní pod zemou? Dobré vedieť.“

Chodba sa otriasla. Na stenách sa objavili praskliny, zubaté trhliny šíriace sa kameňom. Spod nôh démona vyrazil zo zeme tŕnitý stĺp z bieleho kremeňa, nabodol ho na strop a premenil na mračno konfiet zo supieho peria.

Hazel sa k nám obrátila, akoby sa nič zvláštne nestalo. „Don, Lavínia, zoberte to...“ Pozrela sa stiesnene na truhlu. „Odneste to odtiaľto. Ty,“ ukázala na Meg, „pomôž kamarátovi, prosím. V tábo-
re máme ránhojčov, tí si so škrabancom od démona poradia.“

„Počkat!“ zasiahol som. „Č-čo sa to stalo? Ten hlas...“

„Už som to u démona videla,“ ponuro zamrmlala Hazel. „Potom ti to vysvetlím, teraz bežte. Pôjdem hneď za vami.“

Chcel som sa brániť, ale Hazel pokrútila hlavou. „Len si vezmem meč a postarám sa, aby nás nikto nesledoval. Bežte!“

Z ďalších trhlín v strope sa sypal prach. Zmiznúť možno nebol taký zlý nápad.

Opieral som sa o Meg a ako-tak sa vliekol chodbou. Lavínia a Don ťahali Jasonovu truhlu. Rana ma tak bolela, že som nemal silu zakričať na Lavíniu, aby ju niesla ako gauč.

Prešli sme hádam pätnásť metrov, keď sa chodba za nami otriasla ešte viac než predtým. Obzrel som sa a do tváre sa mi zniesol oblak sutín.

„Hazel?“ zvolala Lavínia do rozvíreného prachu.

Za okamih sa Hazel Levesqueová objavila, pokrytá od hlavy po päty lesknúcim sa kremenným prachom. V ruke jej žiaril meč.

„Nič mi nie je,“ oznámila. „Ale tadiaľ už nikto neprekĺzne. A teraz...“ ukázala na truhlu, „... nechcel by mi niekto láskavo povedať, kto je tam vnútri?“

Nechcelo sa mi do toho.

Najmä nie po tom, ako som videl Hazel prebodnúť svojho nepriateľa.

Lenže... dlhoval som to Jasonovi. Hazel bola jeho kamarátka.

Obrnil som sa, nadýchol sa, aby som prehovoril, ale predbehla ma sama Hazel.

„Je to Jason,“ vyhlásila, akoby jej to niekto šepol do ucha. „Ach, pre všetkých bohov!“

Rozbehla sa k truhle. Klesla na kolená, objala veko a dostala zo seba jediný zničený vzlyk. Potom sklonila hlavu a mlčky sa rozochvela. Pramene jej vlasov sa ťahali v kremennom prachu na leštenom dreve a nechávali za sebou kľukaté čiary ako záznamy seizmografov.